

Kimondani, vagy hallgatni?

– *Avagy #metoo, de csak halkan* –

Helló.

A nevem Kata.

Harminchat éves vagyok.

Pszichológus.

Azért választottam ezt a szakmát, hogy segíthessek másokon.

Ha már engem nem mentett meg senki.

Kilenc voltam, amikor minden elkezdődött.

Mindössze kilenc.

Csodálatos gyerekkorom volt. Szerető család, tökéletes szülők, testvérek. Azt is mondhatnám, hogy teljesen idillikus volt.

Nos, igen.

Mondhatnám.

De mégsem mondom.

Kilencéves voltam, amikor az a rohadék (állítólag az apám, de én képtelen vagyok rá ezt a szót használni) molesztálni kezdett.

Akkor még persze ezt így nem tudtam kimondani. Ahogy igazából azt sem tudtam, mi az, amit tesz velem. Csak azt tudtam, hogy helytelen. Meg undorító. És fáj. Igaz, azt is csak később.

Azt hiszem, tízéves voltam, amikor először megerőszkolt.

Nyár volt. Anyám egy konferenciára utazott, a testvéreim táborban voltak. Bejött a szobámba, leszorított az ágyra, és megtörtént a dolog. Utána meg hosszú éveken át még sokszor.

Remélem, eltekintesz a részletes beszámólótól. Valójában, ha akarnád sem tudnék belemélyedni. Az agyam lezárta az emlékeket. Mindössze a fájdalomra emlékszem. És arra az örült tekintetre, amiből igazából nem is az apám nézett vissza rám. Olyan volt, mintha az ördöggel állnék szemben. Sütött a szeméből a bűn és a mocskos vágy.

Igazából egyetlen együttlét sem tartott sokáig. Szerencsére apám egyetlen hibája az volt, hogy túl hamar sült el.

Merthogy amúgy tökéletes volt. Ő volt a gimi nagymenője, anya meg a szerencsés kiválasztott. Ezt a tökéletességet örökre sikerült megőriznie. Mármint a külvilág felé. Mindig tökéletesen belőtt sérója, hófehér ingje (igen, Perwoll-lal mos anyám) meg fényesre suvickolt bőrcipője kölcsönözte neki előkelő, már-már úri megjelenését. Kár, hogy mindeközben belülről szép lassan rohadt.

Tizennégy éves koromban abbahagyta a zaklatásom. Azt mondta, túl öreg vagyok, és már nem izgatom fel. A legcsodálatosabb szülinapi ajándék volt, amit kaphattam. Jobban örültem neki, mint bármiféle földi jónak.

Akkor határoztam el, hogy pszichológus leszek. Ő, érdekes módon, ebben mindig nagyon támogató volt.

Most biztosan azt kérdezed, miért nem mondtam el senkinek. Az igazat megvallva, féltem. Azt mondta, hogy ha szólok anyunak, akkor bántani fogja. És hogy ezzel szomorúvá tenném őt. Ha nyilvánosságra kerül, akkor pedig elveszíti a munkáját, és mehetünk mindannyian az utcára. Majd megkérdezte: és azt tudod, hogy akkor ki lenne a hibás? Te, bizony! Nevetett a képembe.

Most pedig biztosan az érdekel, hogy akkor miért mondom el neked. Hát igazából fogalmam sincs. Az orvos, aki az előbb hagyta el a kórtermet, azt mondta, teljesen normális, ha egy skizofréniás beteg beszél a hanghoz, aki a fejében van, ha a bizalmába avatja.

Ja igen, merthogy apám miatt hangok vannak a fejemben. TE vagy a fejemben.

Helló.

A nevem Kata.

Harminchat éves vagyok.

Pszichológus.

Azért választottam ezt a szakmát, mert szerettem VOLNA segíteni másokon.

Ha már engem nem mentett meg senki.

Mechanizmusok

„Azt mondják, a pénz beszél. – Nos, az enyém csak elköszönni szokott” – olvastam néhány napja egy bölcs és őszinte Facebook-idézetes oldalon. Ez valahogy rám is igaz, sőt, olyannyira megihletett, hogy úgy döntöttem, bemutatom vásárlási szokásaimat. Azt hiszem, sokan magukra ismernek majd benne.

– AKCIÓ – Ez az a folyamat, amire mi nők – néha még a férfiak is – felkapjuk a fejünket, és vérben forgó szemekkel vonulunk be az üzletbe – mint ahogy az oroszlán néz az elejtendő vadra, vagy a kutyám bármilyen megrágható (az nem fontos, hogy ehető és emészthető is legyen) dologra –, csapunk le a leárazott termékre, és visszük haza kosárszámba. Akkor is, ha amúgy nem, van is otthon és igazából nem is szeretjük.

– CIPŐ – Tudod, vannak azok a bizonyos magas sarkú cipők. Ilyenkor egyáltalán nem számít, hogy kényelmetlen, hogy amúgy egy évben egyszer viseled, és akkor is csak kb. fél órát. Ez egy olyan dolog, amire egy nő egyszerűen nem tud nemet mondani, igazi gyengénk ez.

– Megjött az ösztöndíj, fizetés, nyugdíj, segély stb. – Ez az a mozzanat, amikor egy nagyobb – vagy kevésbé nagyobb – összeget kapsz kézhez, és egyszerűen MUSZÁJ valamit vened. Ilyenkor igyekszel vasakarattal távol maradni az üzletektől. Csak hát ott legtöbbször mágneset is árulnak. Mágnes. Vasakarat. Fizika. Ugye érted?

– Túlzások – Ilyen akkor szokott bekövetkezni, amikor épp nagybevásárlást csinálsz. Úgy tűnik, hogy rengeteg dolog lemaradt a listáról, hirtelen szükség lesz új nyakörvre (nincs is kutyád), néhány pár 45-ös akciós zoknira (a 36-os lábadra), és itt az ideje beszerezni egy Koránt is. Ki tudja? Még jól jöhet.

– Gyorsan beugrom valamiért – Ez pedig amikor szükséged lenne egy csomag rágóra, de valamilyen csoda folytán két bevásárlókocsira való cuccal jössz ki.

Ezek az archetípusok különösen akkor veszélyesek, ha megjött a fizetésed, és beugranál egy percre a plázába, elintézni a nagybevásárlást, és találsz egy cipőüzletet, ahol épp leárazás van.

Biztosan tudna még mindenki magában valamit hozzáfűzni, és ami azt illeti, nekem is van még egy ötödik vásárlási szokásom. Amikor listával a kezemben bemegyek a legközelebbi üzletbe, és csak a legfontosabb dolgokat veszem meg. Nos, szerencsére mindig hamar felébredek az ilyen rémálombokból.